

Partiet Venstre paa de allerfleste Punkter. Det har selvfølgelig krævet Imødekommen og nogen Resignation fra begge Sider. Men paa de allerfleste Punkter er vi kommet til Resultat. Jeg kan derfor i det store og hele henholde mig til den Udvikling, den ærede Ordfører gav ved Forhandlingernes Begyndelse. Kun paa eet Punkt har min Meningsfælle og jeg ment at burde stille særlige Ændringsforslag. Det drejer sig om Ændringsforslag Nr. 4 til § 13 og i Forbindelse dermed som rent formel Konsekvens Ændringsforslagene Nr. 31 og 32. Som de ærede Medlemmer vil erindre, handler § 13, som den foreligger i Lovforslaget, om Ægteskab mellem Personer, der er hinanden lovligt besvoglede i den rette Linie, altsaa om Ægteskab mellem Svigerforældre og Svigerbørn samt mellem Stiforældre og Stifbørn. Ved første Behandling havde jeg Lejlighed til udførligt at udvikle, at vi i Overensstemmelse med vor tidligere Lovgivning og de allerfleste andre Landes Lovgivning, i Overensstemmelse med det af den forrige Regering fremsatte Lovforslag, i Overensstemmelse med Familieretskommissionen og i Overensstemmelse med det her fuldstændig enige kirkelige Udvalg mener, at Ægteskab mellem Personer, der staar i det Forhold til hinanden, som jeg nævnte, bør være absolut forbudt, at det altsaa ikke selv under særlige Omstændigheder bør kunne tillades ved administrativ Dispensation. Vi har ment, at man ikke her burde aabne Døren selv paa Klem, naar man ikke vidste, hvor langt den senere kunde blive stødt op. Det er muligt, at der kan tænkes enkelte Tilfælde, hvor et absolut Ægteskabsforbud vilde virke haardt, men man kan ikke af den Grund fravige Regler, som det efter vor Mening er vigtigt at opretholde i ubetinget Skikkelse. Der er i øvrigt saa mange andre Love, om hvilke det gælder, at de kan virke haardt i det enkelte Tilfælde, men som alle dog vil være enige om at hævde som absolutte. Her i Udvalget har nu det ærede Flertal vel ikke fulgt den højtærede Ministers Forslag, hvorefter Dispensation skulde kunne gives i Almindelighed under ganske særlige Omstændigheder, altsaa naar Ministeren syntes, at der var særlig Grund dertil, men har kun villet give Dispensation, naar der foruden de særlige Omstændigheder foreligger visse objektive Grunde, idet Forholdet nemlig maa være det, at det tidligere Ægteskab er opløst ved Døden, og der ikke i dette Ægteskab er fælles Børn. Min Meningsfælle og jeg anerkender den gode Villie, som ligger til Grund for dette Forslag. Vi aner-

kender, at det her er Meningen at begrænse Dispensationsmyndigheden saa stærkt, at den kun kan komme til at virke i ganske særegne Tilfælde, hvor Lovens almindelige Regel vilde føles som en stor Haardhed. Men vi tror ikke, at man kan slaa sig til Ros selv med en saadan begrænsende Formulering. Jeg skal minde om, at det typiske Tilfælde af Blodskam i vor Ret som vel i de fleste andre Landes, saaledes som Domssamlingerne viser, er dette, at en ung Mand gifter sig med en ældre Enke, der dels har en Gaard eller anden værdifuld Formue, dels en ung Datter, og at der saa opstaar et Kærlighedsforhold mellem den unge Stiffader og Datteren. Spørgsmaalet bliver da, om de eventuelt kunde blive gift. Saaledes som Lovforslaget er formuleret, selv fra det ærede Flertals Side, er det ikke udelukket, idet det vel i Almindelighed vil være saa, at Enkens Alder paa Forhaand udelukker Muligheden af, at der kommer Børn i Ægteskabet med hende. Der er saa blot den Hindring, at Ægteskabet med Moderen skal være opløst ved Døden, men jeg spørger: er det da ikke netop her, at der fremkommer den uhyggelige og for den første Ægtefælles Liv farlige Situation, at der spekuleres i at fremkalde Opløsning af Ægteskabet. Man har jo set det mange Gange før, at den ubekvemme gamle Ægtefælle er blevet ryddet af Vejen for at skaffe Plads for en yngre og mere tiltalende. Noget saadant vil ogsaa kunne tænkes her, og det forekommer mig overmaade betænkeligt, om man forøger den Fare, der kunde være for Moderens Liv, derved, at man aabner en Mulighed for, at naar Moderen er død, kan Stiffaderen blive gift med Datteren. Vel er det saa, at man kun i sjældne Tilfælde vil give Bevilling, og maaske det ogsaa viser sig, at de paagældende ikke faar Bevillingen, men da man jo altid tror og haaber det, man ønsker, kan man være temmelig sikker paa, at i et bestemt givet Tilfælde vil Stiffaderen og Stifdatteren ikke blot ønske, men haabe, ja tro, at de faar en saadan Bevilling. Og saa har vi jo Faren til Stede. Min ærede Meningsfælle og jeg mener, at det vil være rigtigt at blive staaende ved det ubetingede Forbud. Vi har derfor stillet et Ændringsforslag i saa Henseende under Nr. 4, og jeg skal tillade mig at anbefale, at man stemmer for dette Ændringsforslag.

Foruden at vi saaledes har stillet et særligt Ændringsforslag, er der et af det ærede Flertals Ændringsforslag, som vi ikke har kunnet tiltræde. Det er Ændringsforslag Nr. 10 — hvortil for Resten knytter